

Illarion
Pavljuk

Bílý Popel

maraton

m

Bílý Popel

Illarion
Pavljuk

Bílý Popel

přeložila Eva Reutová

Praha 2026
maraton

This book has been published with the support of the Translate Ukraine Translation Program.

Kniha byla vydána s podporou překladatelského programu Translate Ukraine.

**UKRAINIAN
//IIIIBOOK
INSTITUTE**

Ілларіон Павлюк
Білий Попіл

Copyright © Illarion Pavliuk, 2018
Originally published in Ukrainian under the title „Білий Попіл“
by Vydavnytstvo Staroho Leva (The Old Lion Publishing House),
Lviv, Ukraine.

Czech edition © Maraton, 2026
Translation © Eva Reutová, 2026

ISBN 978-80-88411-49-9

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1

Tohle musí být sen. Snad je to skutečně jen sen, překrásný sen... Ona mi hledí do očí a za ní září nekonečné bílé světlo poledního slunce protkané krajkovým listí.

Nepamatuju si její jméno, ale nikdy nezapomenu její tvář.

„Chci s tebou být napořád,“ říkám. „A zestárnout společně s tebou.“

„A zemřít ve stejný den?“ ptá se ona a koketně naklání hlavu.

„Umírat se mi vůbec nechce...“

Skláním se, abych ji políbil na tvář, ale ona se v posledním okamžiku odvrací a já ji nemotorně líbám na nos. Prohýbá svou nádhernou útlou šíjí a se zakloněnou hlavou se zalyká zvonivým smíchem. Chci ji obejmout, avšak ona se mi okamžitě vytrhne a hrozně vážně se na mne zadívá.

Náhle si uvědomuji, že uplynul nějaký čas, ona dospěla a ještě víc zkrásněla.

Sundávám si z krku křížek. Na bílém smaltu je jemná zlatá silueta ukřižovaného Krista a ve smutku skloněné drobounké tvářičky andělů. Něžně jí ten dárek zavěším na krk, ona si ho tiskne dlaní

k hrudi a usmívá se. Ale něco je špatně. Jen nemůžu přijít na to co... Přivinu ji k sobě, zadívám se jí do očí, snažím se rozpoznat, co je to za neklid, který se usídlil tam, v hloubi jejího pohledu. Odkud se vzaly ty tmavé kruhy? A její rty... Bílé – bez kapky krve... Nekonečné bílé světlo za ní se mění v tmavou stěnu z udusané hlíny, z níž vyrůstají ojedinělé stonky trávy. Ona klesá k zemi, protože už ji nesvírám v objetí, a její zátylek při tom tupě udeří o tu hliněnou stěnu.

Leží na zemi u mých nohou a já se s hrůzou dívám na své ruce, na nichž ulpívá krev...

S trhnutím jsem se probudil. Dřímota mě přemohla jen na několik vteřin. Policejní komisař sedící naproti mně se stejně jako já díval z okna, a tak si toho ani nevšiml.

Kočár poskakoval po špinavém dláždění vinoucím se mezi bordely s prověřenou pověstí, krajně pochybnými krčmami a zájezdními hostinci.

Seděl jsem s jednou nohou přehozenou přes druhou, a komisař tak byl nucen neustále uhýbat kolena, aby si neumazal kalhoty o mé špinavé podrážky. Na každém třetím výmolu byl však stejně každý takový pokus neúspěšný, a tak komisař potichu nadával, utíral si nohavici rukávem kabátce, který pak zase čistil druhým rukávem.

„Poslouchej, komisaři,“ dostal jsem bůhvíproč strašnou chuť se zeptat. „Když rozdávali příjmení, tak na tebe nezbylo?“

„Jak nezbylo?“ nechápal komisař.

„No, proč ti místo příjmení zapsali jméno po otci? Marynyč...“

„Marinič,“ opravil mě. „Příjmení jako každé jiné...“

„Maďarské?“

„Proč by mělo být maďarské?“

„Páni! A jak já mám vědět, proč máš maďarské příjmení!“

Komisař ještě víc znejistěl a přihloupě zamrkal. To už jsem se neudržel a zasmál jsem se.

Pak zničehonic zaznělo hlasité vozkovo „prrr“ a koně zastavili. Nenadálé zastavení způsobilo, že jsem na lavici sjel dopředu, v důsledku čehož má bota zanechala na komisařově nohavici špinavý otisk.

„Promiň,“ řekl jsem, ačkoli mi to bylo jedno. Teď nemám čas starat se o jeho kalhoty... Vytáhl jsem z náprsní kapsy načtyřikrát přeložený papír, rozevřel jsem ho a znovu si prohlédl obrázek na něm. Dámský rubínový přívěsek zasazený do ohruby v podobě hada. To se s ničím nedá splést. Zmačkal jsem nákres a narychlo ho nacpal do kapsy na komisařově hrudi.

„Tak ještě jednou: přesně v devět!“ řekl jsem. „Jestli se, chraň tě ruka páně, zpozdíš, budou tvoje zkomolené maďarské příjmení kameníci tesat do pomníku na tvém hrobě.“

Komisař přikývl.

„A teď to nejtěžší,“ dodal jsem. „Objevit se dřív taky nesmíte! Zvládneš si zapamatovat obě části plánu?“

Komisař znovu přikývl.

„Určitě? Raději si to zapiš. Nesmíš se zpozdit, ale ani se přihnát předčasně. Já chápu, že pro policii to může být oříšek... Ale jestli mám dneska svůj den, tak stihnu vyhrát tu cetku a vrátím se i bez vaší pomoci.“

„To by bylo fajn,“ povzdechl si komisař.

Už už zvedal ruku, aby si očistil špínu z kolene, ale pak s jistou dávkou pochybnosti pohlédl na svůj rukáv, zlehka dloubl do špíny nehtem a od svého úmyslu upustil.

„Tak se tolik neboj,“ řekl jsem mu. „Však budete zatýkat mě, a ne Lišáka.“

„To je sice pravda, ale vpadnout musíme k Lišákov...“

Podíval jsem se na něj s opovržením.

„Drží vás pod krkem fest, jen co je pravda... Kvůli vašim lidským slabostem, hm?“

Komisař stál s pohledem upřeným na špičky svých bot a neodpověděl.

„Pánové, jsme na místě!“ křikl vozka.

„To musí tak řvát?“ zabručel jsem, ale přece jen jsem vykoukl z kočáru.

Vysoké kyjevské nebe už zastřel soumrak, nicméně obyvatelé Jamek šetřili na svíčkách - v oknech byla ještě tma. „Jako v očích umrlce,“ vytanulo mi na mysli přirovnání. V duchu jsem si odplivl přes levé rameno, abych zahnal chmurnou předtuchu. Všechno půjde jako po másle.

„A co když prohrájete a my tam ještě nebudeme?“ zeptal se komisař.

„Kdyby sis radši jazyk ukousl...“ pomyslel jsem si, ale nic jsem neřekl. Namísto toho jsem natáhl ruku k jeho obličejí a jakoby odnikud vytáhl hrací kartu.

„Jaká je to karta?“ zeptal jsem se.

„Svršek,“ odpověděl překvapeně komisař, na nějž trik udělal dojem.

„A teď?“

„Král...“ vydechl vyjeveně.

„A pak že prohraju...“ a otevřel jsem dvířka kočáru.

Soudě podle opileckých výkřiků, doprovázejících bujarou rvačku, byla nejbližší krčma až za zatáčkou. Poblíž nebyl ani žádný zájezdní hostinec, ani bordel, jen samé baráčky.

„Kam jsi nás to zavezl, mezuláne?“ osopil jsem se na vozku.

„Kam přikázali, vašnosti. Třetí odbočka z Jamskej, před sjezdem do úvoza.“

Znovu jsem se rozhlédl kolem dokola. No, když tady, tak tady.

„A to ti nikdo nikdy neříkal, že žít chudě a žít po kolena v hnoji je jedno a to samé?“

„Kolem Jamskej nebydlí jen vozkové, pane,“ pronesl kočí. „A já... Já až hen tam, přes čtyry hulice.“

„A tam je co, přes čtyry hulice? Lejno je tam o něco vyšší sorty? Nebo voní po fialkách?“

Vozka pokrčil rameny a nasupil se.

V hluboké louži pod nohama se dosud odrážely obláčky na zšedlé obloze. Sevřel jsem v pravé ruce svoji cestovní tašku a přeskočil jsem kaluž.

„Hlavně že ty se sem určitě každé večír ženeš, jako by to tady bylo medem namazaný...“ zamručel kočí.

„Hleďme ho, rozumbradu...“

Kočár se kolébavě rozjel po rozbité cestě.

Ohlédl jsem se. Obrisy domů se už téměř rozplynuly v šeru, jen siluety střech se černaly proti šedé obloze. Obešel jsem bláto a zastavil se na kraji cesty. Nejostudnější je, že teď by mohl kdejaký drban s kudlou zhatit celý náš plán. A můj módní hnědý cylindr jako by přímo vybízel: „Račte tohoto pána oloupit!“ Jenže bez cylindru to nepůjde.

„Koho pán hledá?“ dolehl ke mně z vjezdu za mnou dětský, nebo možná ženský hlas.

Neznamenatelně jsem sebou škubl a rukojeť nože schovaného v levém rukávu o několik centimetrů povyskočila ven. Stiskl jsem dlaň a ucítil příjemnou drsnost bukového dřeva.

„A co je tobě do toho?“ otočil jsem se.

Klukovi nebylo víc než deset let. Nebyl moc ušmudlaný, na zdejší poměry působil dokonce upraveně, a stál u vrat několik kroků ode mne.

V okně nejbližšího domku mdle zablikotala ložová svíčka, která dávala světla dvakrát méně než čmoudu.

„Co pán hraje?“ otázal se klučina a poodstoupil ze žlutého světla do stínu.

Z každé věty čisela naučenost a nebylo těžké uhodnout, kdo byl jeho učitelem.

„Neztrácejme čas, dítě,“ pokročil jsem směrem k chlapci. Kluk uviděl můj obličej ve světle linoucím se z okna a jeho oči se mimoděk rozšířily, když zahlédl mou starou jizvu.

„Co pán hraje?“ V chlapcově hlase sice zazněla

urputnost, ale sám pro jistotu poodstoupil ještě o krok dál, připravený kdykoli vzít roha.

„Dobrá,“ zvedl jsem předloktí (ostrří nože v okamženi vklouzlo zpět do rukávu) a ukázal jsem prázdné dlaně. „Hraju štos. Může být?“

Klučina přikývl a v okamženi zmizel mezi domy. Nějakou chvíli bylo slyšet, jak jeho nohy pleskají v blátě a v kalužích z vylitých pomyjí, a pak zvuky utichly. Několik vteřin jsem vyčkával v naději, že pro mě někdo přijde. Trochu pozdě mi došlo, že jsem neměl kluka pouštět z očí a jít hned za ním, a tak jsem se rychle vydal smradlavým úzkým průchodem mezi domky. Kašlal bych na bláto, ale nechtěl jsem se pouštět do hry špinavý jako čuně. I bez toho mi scházel potřebný lesk a jizva mohla celou tuhle maškarádu úplně potopit. K naprosté dokonalosti zbývalo už jen šlápnout do hovna. Pak by po aureole úspěšného hráče nezůstalo ani stopy. A tak jsem se ze všech sil soustředil na to, abych v záblescích ospalé oblohy včas zaznamenal kaluže a shluky bahna. A kdyby jen bahna...

„To je von!“ ozval se klučinův hlas. Právě včas, jinak bych byl určitě vrazil přímo do panděra kolohnáta, který přehradil vstup.

Majitel toho majestátního pupku měl, jemně řečeno, nepříjemnou tvář. Blízko posazená malá očka lze popsat nejvýstižněji jediným slovem – krysí. V koutcích jeho rtů zamrzl výraz, který mohl vyjadřovat buď absolutní zhnusení, nebo také počínající nutkání ke zvracení.

Bez jakékoli potřeby pozdravit jsem prostě rozevřel

svou tašku a ukázal její obsah. Hromotluk nakoukl dovnitř a uznale zamručel. Lidé s tolika penězi se tu nejspíš neukazovali moc často.

„Nezalkni se,“ poradil jsem mu.

Kolohnát neodpověděl. Gestem naznačil, abych zvedl ruce a nechal se prohledat. Koutkem oka jsem zahlédl relativně čistý balvan, postavil jsem na něj tašku a pokorně roztáhl ruce. V tom okamžiku se nůž znovu octl za manželou – mé dlaně byly prázdné. Nic na tom není, stačí trocha šikovnosti. Obří tlapy hrubě, tak nějak žádostivě, vklouzly pod můj kabátec a vytáhly odtud velkou jezdeckou pistoli. Hromotluk ji důležitě přendal k sobě do kapsy a dál pokračoval v prohmatávání mých boků a zad. Bylo očividné, že tenhle chlap je zvyklý spíš loupit než šacovat. Ale to je vlastně jedno. Hledá, a tudíž se chytí na vějičku.

Jeho dlaně vyklouzly zpod kabátce a zajely mi do podpaží – teď!

„Ještě jedna pistole je v cylindru,“ pronesl jsem klidně.

Neotesanec okamžitě ztratil zájem o prohlídku a pokusil se sundat mi cylindr z hlavy. Uhnul jsem a sejmul jsem ho sám.

„Na, vezmi si ji... Hlavně tam tu svou držku nestrkej moc hluboko.“

Kolohnát se doopravdy snažil nacpat svůj prasečí rypák dovnitř cylindru, kde byla koženými řemínky upevněná maličká francouzská dvouhlavňová pistole: elegantní, ale přitom smrtonosná.

„Je nabitá,“ upozornil jsem laskavě.

Chlap zahučel a už už se natahoval pro cylindr, ale já měl jiný plán: uhnul jsem před jeho prackou, rychle jsem zbraň vytáhl sám a uctivě jsem ji rabijátovi podal. Tak říkajíc s nejhlubší úctou. Snažil jsem se, aby v tom gestu byla maximální pokora. Samozřejmě si nevšiml, že pistoli mu podávám pravačkou, kdežto cylindr držím v levé ruce. A jen co ode mě hromotluk převzal zbraň a začal ji obracet v rukou ve snaze posoudit nebezpečnost takové hračky, můj nůž vyskočil zpod ohnuté manžety a zmizel uvnitř cylindru. Když kolohnát zvedl zrak, už jsem stál s rozpaženýma rukama, jako bych ho vybízел k pokračování v prohlídce.

Dlužno podotknout, že se do té práce pustil s udivující pečlivostí. Ruce, nohy, stehna, límec, a dokonce i podpatky, které by se mohly stát úkrytem pro cokoli podobného zbrani. K cylindru už se samozřejmě nevrátil.

Když skončil, gestem propustil kluka a já jsem znovu uchopil svou tašku.

„Tudy,“ pronesl halama a pokývl směrem k těžkým dveřím ve zdi nejbližšího stavení.

„No ne! Ty umíš dokonce i mluvit!“

Myslím, že jsem stihl udělat několik kroků, než mi následkem silného úderu do zátylku bolestivě scvakly zuby. Už jsem padal, když jsem při snaze se otočit dostal druhou ránu přesně na kořen nosu.

Zavěšuji jí křížek na krk, objímám ji a tisknu k sobě, hledím jí do očí. Toneme v nekonečné čistotě bílého světla a zdá se, že svět byl stvořen pouze pro nás...

Jenže za jejími zády se znovu jako stěna objevuje špinavá zem a ona padá, protože já rozevřel náruč a na svých rukou vidím mazlavou, tmavou krev...

Běžím a větve keřů mě bičují do obličeje. Chráním se před nimi dlaněmi a tím si rozmazávám krev po tváři a běžím dál, dokud o cosi neklopýtnu a nepadám...

Hlava mi visí dolů a nemilosrdně poskakuje ze strany na stranu. Těžko se mi dýchá a záda jako bych měl vejpůl... Nesou mě. Nesou mě přehozeného přes rameno jako pytel, aha, tak proto mě tak bolí ztuhlý kříž. Snažím se pohnout, ale nedaří se mi to. Jen bolest je intenzivnější, přichází ve vlnách, bere mi dech a vyvrací klouby. Hlava se mi kymácí sem a tam. Snažím se uvolnit, bolest trochu ustupuje. Čísi rameno mě tlačí do břicha, ale když nedýchám zhluboka, dá se to vydržet.

Šum v hlavě ustal a já si konečně všiml, že všechno kolem dokola je zaplněno zvuky: každý krok byl doprovázený nejrozmanitějšími akordy bouřlivého nočního života. Opilý vrískot, falešné steny holek z bordelů, veselé trylky houslí, zvuky bubnu, znovu sténání, a pak náhle zoufalý ženský křik, naplněný bolestí a hrůzou. A řehot.

Hned opilý a chraplavý, hned zvonivě dívčí, hned zas osamocený a šílený, pak celý sbor rozchechtaných hrdel, a náhle zazní dětský...

Nejspíš jsem znovu ztratil vědomí, protože v následujícím okamžiku už jsem seděl na židli a přede mnou byl veliký stůl potažený zeleným sukem.

Naproti seděli tři, ale zatím jsem nemohl zvednout oči a viděl jsem jen jejich ruce.

„Pěkně vítáme!“ ozval se hlas. „Promiňte nám všechna tahle opatření, ale cizinci nás navštěvují jen zřídka...“

„A prachy se tu točí velký,“ dodal druhý hlas a zachechtal se dunivým smíchem.

Stůl byl téměř prázdný, pomineme-li můj nůž ležící na zeleném suknu – příliš daleko na to, abych na něj dosáhl.

Konečně jsem dokázal zvednout zrak a pohlédnout do jejich tváří. Uprostřed, přímo naproti mně, seděl vychrtlý čtyřicátník s jemným aristokratickým nosem, vysokým čelem a ohnivě zrzavými vlasy. Úzká linka úst doplňovala pichlavý, nepříjemný pohled světle modrých očí.

Napravo trůnil bohatě oblečený tělnatý vousáč, který vypadal jako kupec. Nalevo pak byl usazený nevzhledný světlolasý mužík středního vzrůstu a odpovídající stavby těla, jehož bezbarvý, nevýrazný obličej by sotva bylo možné zevrubně popsat.

„Do jaké díry jste mě to zatáhli?“ Vlastní slova mi zněla jako odněkud zdálky.

„Tam, kam ses tak moc chtěl dostat!“ ozval se zrzek.

Spěšně jsem obhlédl místnost. Dvoje dveře: za mnou a za zrzkovými zády. Pár úzkých oken. Nejsem si jistý, jestli by jimi vůbec prolezl člověk. Kam vedou, těžko říct: za nimi je tma. Nábytek téměř žádný.

Všelijaké židle, stará komoda, módní toaletní

stolek, drahý koberec ledabylyle pohožený na prošlapané tmavé podlaze. Velké petrolejové lampy na holých zdech. A to je nejspíš veškeré zařízení.

„Zajímavé... Já jsem se ale nechystal navštívit překupníky se starou veteší...“

Rozhostilo se ticho. Pak se zrzek rozchechtal a ostatní se přidali.

„Stěžoval jste si přece, že v Kyjevě se nenajde nikdo, kdo by přistoupil na velkou sázku! Tak tady jdeme do každé.“

Pokusil jsem se pohnout. Aha, ruce mám volné. Že by opravdu chtěli hrát? Vzpomněl jsem si na svou cestovní tašku a rozhlédl jsem se. Zrzek si mého pohledu všiml.

„Žádný strach, všechno je tam, kde má být,“ řekl.

Nevýrazný chlápek mou tašku okamžitě postavil na stůl. Natáhl jsem se k ní a zrzek mě gestem povzbudil, jako by mi říkal: zkontroluj si to, když chceš.

Prohrábl jsem několik balíčků bankovek, všechno zůstalo, jak bylo, nic nevzali. Nenápadně jsem nahmatal vnitřní tajnou kapsičku - prázdnou!

Mimoděk jsem mrkl na zrzka. Ten očividně čekal přesně na tuhle chvíli, protože hned pokývl:

„Hledáte tohle?“

V jeho ruce byly moje karty. Prohrábl balíček a vyložil na stůl tu kartu, díky níž se mi podařilo trikem ohromit komisaře: na horní polovině karty byl svršek a na spodní král. Pohlédl jsem na zrzka ve snaze přechíst v jeho očích, co se chystá udělat dál. Ten pokračoval v probírání balíčku.

„Ha!“ vytáhl zrzek ještě jednu kartu. „Moje oblíbená!“

A ukázal svým přátelům křížovou desítku. Pak obratným pohybem kouzelníka přejel kartou po suknu a ukázal ji znovu.

„To mě pos...!“ zahučel vousáč.

Místo desítky tu byla čtyřka.

„Víš, kdo jsem?“

Obrátil jsem se k zrzkovi. A až nyní jsem si všiml rubínového přívěsku s obrubou v podobě hada na jeho krku.

„Jistěže, slyšel jsem o tobě. Ty jsi Lišák,“ odpověděl jsem s pohledem upřeným na náhrdelník.

„Mám tu přezdívku rád!“ dodal Lišák zvesela.

„Tady Petrovi říkají lidi Maso... Ačkoli tomu poslednímu, který mu tak řekl, rozmlátil hlavu tuplákem.“

Vousáč, o němž byla řeč, spokojeně zahuhlal a přihladil si plnovous. Pohlédl jsem na nevýrazného, čekal jsem, kdy přijde se svou troškou do mlýna.

„Bohužel, ten je němý jako ryba,“ řekl Lišák.

„Můžete mu tak říkat: Němý.“

Lišák se zazubil, pobavený svým vlastním vtipem.

Vzpamatoval jsem se a vytáhl z kapsičky u vesty hodinky: tři čtvrtě na devět. Přiložil jsem si hodinky k uchu – tikají. Díky Bohu!

„Máš recht, měli bychom začít,“ řekl Lišák a hodil mi přes stůl zbrusu nový balíček karet. „Rozdáváš ty. Vpravo je tvoje výhra, vlevo naše.“

Přikývl jsem. Každý z těch tří položil na stůl po

třech kartách rubem nahoru, na karty pak přišly peníze. Rozbalil jsem balíček a zamíchal.

„To už stačí,“ zahučel Maso.

Obrátil jsem svůj balíček. Dvojka. Položil jsem ji vpravo, kde měla být výhra. Další byl král, šel vlevo a to byla prohra.

„Tak se ukažte,“ vyzval jsem je chraplavě.

Nejdřív obrátili svoje karty Němý a Maso: ani dvojky, ani králové. Lišák nespíchal. Odkrýval karty po jedné.

Šestka. Desítka. Třetí karta zůstala neotočená. Lišák mě s úsměvem pozoroval.

„Uhodneš, co mám tady?“ otázal se.

„Není co hádat,“ odpověděl jsem já.

„Máš pravdu!“ A s uspokojením pleskl o stůl pikovým králem.

„Teď jsi ho zabil!“ vyštěkl Maso a zachechtal se.

„Mimochodem, když už jsme u zabíjení,“ zavrnl něžně Lišák, „až v té tvé tašce dojdou peníze, tak tě sejmeme. Ale když dojdou peníze nám, vyjdeš odsud nejen bohatý, ale i živý! Čestné slovo.“

Znovu jsem vytáhl hodinky. Za sedm minut devět.

Míchal jsem karty pomalu a oni mě nijak nepoháněli. A stejně tak, beze spěchu, jsem karty odkryl. Maso a Lišák se výmluvně podívali jeden na druhého. Pak odkryli karty Lišák a Němý. Maso obrátil karty jako poslední – a vyhrál.

Odevzdal jsem peníze a znovu jsem mrkl na hodinky. Minuta po deváté. Na chvíli jsem zadržel dech v naději, že zvenčí uslyším dusot policistů, ale marně. Prsty mi jaksi ztuhly, sotva se mi podařilo

zamíchat karty - třikrát mi vypadly z rukou. Odhazuji první dvě. Vpravo je svršek. Protihráči po řadě obracejí karty a každý z nich má svrška. Radostným řehotem se přímo otrásají... Předávám výhru každému z nich. Peněz v tašce znatelně ubývá.

Znovu se dívám na hodinky. Za pět minut čtvrt na deset. Cítím, jak mi po tváři stéká pot. Co když z té razie nic nebude?

„Chlap, co se s tím nepará, přijde tomu na chuť do rána, hm?“ mrká na mě Lišák.

„To ale jen když se toho rána dožije,“ dodává Maso a znovu se šklebí.

Zdá se, že spoléhat už není nač.

Promíchal jsem karty a natáhl ruku s paklíkem k Masovi, aby sejmul. Ale jen co odtrhne od židle svou širokou řiť a nakloní se kupředu, zprudka ho švihám krajem karet přes oči. Vykřikne a zakrývá si obličej. Ve stejném okamžiku špicí své vysoké boty kopnu vši silou zesponu do stolu. Podařilo se! Úder vyhodil do vzduchu nůž, který teď obloukem letí ke mně. Chytám ho dřív, než se dotkne sukna. A teď se uvidí! Maso se snaží chytit mě za ruku svou obří tlapou, ale marně... Obratně máchnu ostřím po jeho dlani, cítím, jak se ocel zarývá hluboko až do okostice. Vyskakuju na stůl. V ruce Němého se zčistajasna objevuje pistole namířená na mě, ale já ho stihnu kopnout přímo do nosu. Ozývá se hlasitý třeskot a Němý padá zároveň s židlí. Při pádu vystřelí a kulka letí do stropu. Levou rukou popadnu tašku a přistupuji k vyděšenému Lišákovi. Ten si stále očividně neuvědomuje hrozbu, která nad ním

visí, protože nehybně sedí na místě. Ale v posledním okamžiku král lupičů přece jen vyskočí a převrhne při tom židli. Já se odrazím a ve výskoku ho nohama naberu do ramen, pak oba padáme: on na podlahu a já na něj. V Lišákových očích je hrůza a překvapení. Podepřu jeho dolní čelist ostrším nože, až mu po krku začne stékat krev.

„Vlezl jsi do špatného kurníku, Lišáku,“ povídám mu. „Nebo si snad neumíš přečíst vývěsní cedule? A krádež, to je navíc velký hřích.“

V okamžiku mu dochází, o co jde, a kvapně si sundává náhrdelník. Schovávám si jej do kapsy.

„No, tak co mlčíš, hmm?“ ptám se Lišáka posměšně. „Už jsem tomu, zdá se, přišel na chuť...“

Nejspíš bych ho tehdy zabil, ačkoli jsem tam s takovým úmyslem nepřišel. Zvedl jsem se a podpatkem jsem ho řádně nabral mezi nohy. Lišák se bolestí kroutil jako had, což mu ovšem nebránilo vykřikovat nesrozumitelné pohrůžky a kletby. Neudržel jsem se a nakopl ho ještě jednou, přímo do jeho uslintané huby. A teď pryč! Dvoje dveře. Kudy? Mezitím se uprostřed místnosti zvedá na nohy Němý. Jeho tvář je zalitá krví ze zlomeného nosu. V ruce má nůž. Nevadí, prostě se dostanu ven nejbližšími dveřmi. Popadnu poměrně těžkou židli, na které předtím seděl Lišák, a házím ji po Němém. Ten je nucen uskočit stranou a já, dřív než židle dopadne na podlahu, se vrhám ke dveřím. Natahuji ruku, ale dotknout se jich už nestačím – dveře se rozletěly samy. Ve futrech stojí hromotluk s krysíma očkama. Nevadí – ostří nože se zaleskne u jeho

rozkroku a jemu význam téhle narážky okamžitě dochází. Kolohnát s prasečím rypákem polekaně couvá s vysoko zdviženýma rukama. Hodný hoch.

Něco mě s třeskotem vši silou udeří do zad a hlavy...

Stisknu zuby, instinktivně mhouřím oči a snažím se to ustát. Rána to byla pořádná... Pak ztrácím rovnováhu a bezvládně se kácím přímo do náruče hromotlukovi. Židle. To byla ta těžká vyřezávaná židle, kterou jsem hodil po Němém a ten ji teď mrsknul po mně, navíc s jakousi šílenou silou...

Moje ruka, která dosud svírá nůž, se opírá o podlahu a kolohnát na ni okamžitě šlape. Pak tiskne mou hlavu v dlaních, jako by zkoušel zralost melounu, a zvedá mne. Poslední, co si vybavuji, je šedá omítka na zdi, která se neodvratně blíží k mému obličejí, a pak bolest v předních zubech.

Kapitola 2

Voda byla ledová. Nedostávalo se mi vzduchu. Nejdřív jsem ani nebyl s to rozeznat, kde je dole a kde nahoře. Konečně se mi podařilo kdesi vysoko nad sebou zahlédnout světlo – několika silnými pohyby se deru tím směrem. Ale hladina je nedosažitelná a oblečení mi překáží v plavání. V hrudi mě pálí touha nadechnout se z plných plic. Tak strašně moc chci žít! Ještě jedno zoufalé máchnutí, a konečně přece jen prorážím hladinu říční vody a křečovitě se nadechuji...

Otevřel jsem oči a nemohl zastavit kašlání, při kterém jsem plival ztuchlou vodu. Stejná místnost. Židle, na níž jsem seděl v zaneřáděném mokrému oblečení, stála v kaluži vody. Přede mnou stál s vědrem v rukou Maso. Hadr, jímž měl omotanou pravačku, byl nasáklý krví.

„Hele, přišel k sobě,“ zahučel.

Němý zamračeně ládoval pistoli a zrovna nabíjákem zatloukal kulku tak usilovně, jako by se snažil vybít si na ní zlost. Krev na tváři už neměl, zato zlomený nos mu opuchl a zmodral a na oblečení jako by mu někdo vylil sklenici punče.

Na hracím stole pokrytém zeleným sukнем

seděl Lišák a točil na prstu rubínovým přívěskem. I přes rozbitý ret a vyražený přední zub jeho obličej vyzařoval, na rozdíl od Masa, ani ne tak nenávist, jako spíš zvědavost. Pohnul jsem rukama. Nejsou svázané, hned se cítím líp. Nejspíš čekali, že promluví jako první... Vtom jsem uslyšel za zády kroky. V místnosti byl ještě někdo. A ten někdo přišel blíž a postavil se vpravo ode mne, úplně blízko. Neznámý měl na sobě staromódní vysoké špičaté boty a jednoduchý, poměrně obnošený kabát s králičím límcem prožraným moly. Celou tuhle parádu však korunovala bezvadná košile, vyšívaná bílou nití na bílém podkladu. Chladný pohled unavených očí dělal obličej toho mládence o celou věčnost starším.

Mrknul na mě, mlčky sáhl do kapsy kabátu, vytáhl odtud proužek cigaretového papíru zároveň se špetkou tabáku a v okamžení jediným obratným pohybem, bez pomoci druhé ruky, smotal retko. Udělal to tak šikovně, že Lišák až hvízdal obdivem.

„Páni!“ vyhrkl. „To je teda parádní kousek!“

Neznámý mu neodpověděl. Z druhé kapsy vytáhl fosforovou zápalku, škrtl jí o opěradlo mé židle a potáhl. Oblak hustého dýmu mi vydechl přímo do obličeje, a já jsem se mimoděk ztěžka a nadlouho rozkašlal.

Neznámý počkal a pak konečně klidně promluvil melodickým hlasem:

„Cos to proved, pitomče?“

Zvedl jsem hlavu, abych mu viděl do očí.

„Jestli tomu nerozumíš, tak já ti to vysvětlím,“

měkce pokračoval neznámý. „Nejenom že jsi sem přišel, abys ošulil vážené lidi, ale navíc jsi je napařil, zmrzačil a nadělal škodu... Ale nejhorší je, že sis z nich udělal blázny!“

Pohlédl jsem na Masa, který si tiskl svou poraněnou ruku k hrudi, na Němého, jehož vlastní oslnivý vzhled teď doplnily obrovské fialové modřiny pod očima, a nakonec na teď už kolozubého Lišáka, který se po těch posledních slovech celý zachmuřil. Nikdo z nich se do hovoru nezapojoval, všichni čekali, co řeknu já.

„Já jsem nechtěl, aby to došlo až sem,“ pronesl jsem.

„Tak to určitě!“ vykřikl Lišák a pateticky rozhodil rukama. „On nechtěl! A kam to asi tak mohlo zajít, když sis usmyslel, že ušmikneš Petrovi ruku? Nebo když jsi Němého nakopl do ksichtu? Nebo když jsi mi dupl na koule a pak jsi mi vyrazil zub? Úplně hořím zvědavostí, jak moc rád bych věděl, kam to asi tak podle tebe mohlo zajít?!“

Ani náhodou jsem se nechystal omlouvat. Stejně jako každá vlčí smečka by projev slabosti vnímali jako signál k útoku. Pohlédl jsem Lišákovi do očí:

„Zvykli jste si tady hospodařit po svém, a já, já si prostě zachraňoval život.“

„No a co, zachránil sis ho?“ prohodil pochmurně Maso.

Pomyslel jsem si, že tentokrát bude lepší mlčet.

„Nikdo by tě tu neoddělal,“ pronesl neznámý. „Dostal bys výprask za podvod, a vyrovnáno. No tak bys prohrál svoje peníze. Možná bys dostal kopanec

na rozloučenou. Ale vraždit – co by z toho tady kdo měl...”

„Mimochodem, ty peníze nejsou moje,“ řekl jsem. „A budu je muset vrátit.“

„Tak on ještě navíc přišel hrát o cizí peníze!“ plácl se Lišák do kolen.

„Přece ti tak jako tak muselo dojít, že jsem si přišel jen pro náhrdelník...”

„Jakpak ne, zrovínka to jsi vysvětlil úplně jasně,“ pokýval jízlivě hlavou Lišák. „Jiná věc je – pročpak?“

Zaváhal jsem: má teď nějakou cenu něco skrývat? Možná že když řeknu pravdu, tak mě třeba nezabijí.

„Já vám to povím...” začal jsem, ale neznámý se naklonil a znovu mi vyfoukl kouř přímo do tváře. Nestihl jsem zadržet dech, a tak jsem se znovu rozkašlal, sehnutý pod tlakem kruté bolesti v hrudi. Všichni se samozřejmě rozchechtali – opakování tohohle žertu jim přišlo ohromně vtipné.

V témže okamžiku se ke mně neznámý naklonil ještě blíž a rychle mi zašeptal do ucha:

„Neříkej jim pravdu.“

Překvapením jsem sebou škubl. Díky bohu jsem měl dost duchapřítomnosti, abych na něj nevyvalil oči a nezeptal se, jestli jsem se nepřeslechl.

„Řeknu vám to,“ pokračoval jsem hned, jak se dým rozplynul. „Ten přívěsek stojí mnohem víc, než si umíte představit. Pochází z pokladnice Habsburků...”

S posledním slovem jsem se jaksi bezradně zaražil, v obavě, že jsem se hned zkraje zapletl do lži. Na

druhou stranu to vypadalo tak, jako bych se skutečně snažil vykecat úplně všechno.

„To mě podrž!“ hvízdal Lišák. „A jak se podle tebe objevil v Kyjevě?“

„Ukradli ho,“ pokrčil jsem rameny. „Zrovna takoví lotři, jako jsi ty. Asi před šesti lety. Ve Vídni dokonce slíbili odměnu tomu, kdo ho vrátí.“

„Tak takhle to je!“ ozval se Maso. „Koukejme se... A my jsme ho mohli dát za pakatel...“

Podívali se na sebe. Ti tři dokonce na chvíli zapomněli na svá zranění a touhu po odplatě. Ba i v bezbarvých očích Němého zableskla jiskřička živého zájmu. Jen neznámý, stejně jako předtím, ze mě nespouštěl zrak.

„A co teď máme s tebou dělat?“ otázal se.

Snažil jsem se zhodnotit svoje šance na záchranu. Vypadaly bledě. Škemrat se mi nechtělo, ačkoli možná právě na tohle čekají. Pár slov výměnou za můj život...

„Prostě se rozejděme a budeme si kvít,“ vymáčkl jsem ze sebe nakonec.

„Co-o-o?“ protáhl Maso.

„Vyděláte si pěknou sumičku, když teď znáte skutečnou cenu toho přívěsku,“ snažil jsem se, aby můj hlas zněl co nejklidněji a nejpřesvědčivěji. „I taška s penězi zůstane vám. Z mojí smrti nebudete mít nic než zbytečné trable, a ještě jaké...“

Neznámý si to vyslechl a spokojeně přikývl.

Pak vzal opatrně mou levou ruku, držel ji dlaní vzhůru a nahnul se, jako by chtěl pozorně prostudovat mou čáru života. Snažil jsem se mu vytrhnout,

ale nešlo to. Znenadání mi plivnul do dlaně a za okamžik jeho nedopalek zasyčel v loužičce slin.

„Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají,“ zadeklamoval neznámý, přistoupil k Lišákovi a posadil se vedle něj na stůl.

„A proč vlastně ne!“ ožil náhle Lišák. „Vždyť má recht! Nebýt jeho, tak bychom tu cetku prošustrovali za desetinu ceny. A peníze v kabele taky stojí za to.“

Maso a Němý se zakabonili – tahle změna situace jim nešla pod nos. Lišák seskočil ze stolu a pokračoval:

„Ale napadá mě něco lepšího! Prodáme tuhle věcičku za její skutečnou cenu a od tebe si vezmeme náhradu za všechn tenhle binec,“ a kývl směrem k mojím tašce. „Tak to bude spravedlivé. Ale jsi nám dlužen ještě něco.“

Přidřepł si vedle mě.

„Chceš vědět co?“

„Co?“ zeptal jsem se.

„Můžeš si vybrat sám,“ nadšeně rozpráhl ruce Lišák. „Když se ti zlíbí, tak svou kůži. A když ne, tak třebaš játra! Nám je to jedno. Hlavně abys neumřel hned, protože pak už to není žádná zábava!“

Maso se pleskl rukama do stehů a nezvučně se rozchechtal. Rty Němého zkřivil děsivý úšklebek. Jen tvář neznámého byla lhostejná. Lišák vstal a sešora na mě shlédl. Následující větu procedil skrz zuby, jako kdyby slova plival:

„Protože nikdo – kdo si usmyslel – zostudit – Lišáka – nikdy – nezůstal NAŽIVU!“

Bezradně jsem pohlédl na neznámého, ale ten stál zády ke mně s pohledem upřeným do okna.

A náhle – konečně! – jsem to zaslechl. Nevěřicně jsem ztuhl, bál jsem se nadechnout, ale výkřiky zněly čím dál blíž a já jsem v tom mnohohlasém volání zřetelně rozeznal slovo „šťára“. Všichni čtyři na sebe pohlédli. Někde blízko dusaly okované podpatky. Zazněl pronikavý ženský výkřik, zařinčelo rozbité nádobí. A ještě předtím, než se Lišák se svými kumpány zmohl pohnout z místa, dveře, jimiž jsem se zcela nedávno pokoušel utéct, se rozletěly pod silným nárazem.

Hned za šesti policisty vběhl do místnosti můj známý komisař a já jsem se zaradoval, jako bych spatřil nejbližšího příbuzného. Zachytil můj pohled. Usmál jsem se: je to pravda, že lepší pozdě než nikdy. Komisař Marinič téměř neznatelně kývl, pak na mne ukázal prstem a vykřikl:

„Máme příkaz k zatčení tohoto muže. Je to podvodník a zloděj!“

Všichni čtyři lotři na mě s údivem pohlédli.

„Potřebujeme jen jeho, takže vám doporučuju, abyste nebránili zákonnému zatčení, nikoho jiného se ani prstem nedotkneme,“ deklamoval komisař. Párek policistů vykročil mým směrem. Dupali kramfleky tak, jako by chtěli prorazit podlahu.

S lehkým srdcem jsem se zvedl ze židle, natáhl jsem ruce k policistům, aby mi tedy nasadili želízka.

„Tarasi!“

Úplně jsem nadskočil překvapením. Jediný člověk,

který mne tu znal jménem, byl komisař, ale ten ani nehlesl! Hlas zazněl za mými zády a byl to hlas neznámého. Ohlédl jsem se. V každé ruce držel po jedné petrolejové lampě, které zrovna sundal ze zdi.

„Utíkej,“ zašeptal neslyšně a pohledem ukázal na dveře za sebou.

Policisté se už přiblížili a jeden z nich dokonce položil ruku na mé rameno. Chtěl jsem neznámému říct něco ve smyslu: Pozdě ses vzpomatoval, kamaráde, to je konec, ale nestihl jsem to. Neznámý máchl rukou a mířil mi přitom pod nohy. Co si to usmyslel?!

V posledním okamžiku jsem se přece jen zmo- hl na to, abych uskočil. Rozlitý petrolej vmžiku vzplanul a policisté se octli uprostřed ohnivé louže. Vrhł jsem se ke komisaři Mariničovi, protože od koho jiného jsem mohl očekávat ochranu. Ale jen co jsem ho pohledem vyhledal, druhá lampa se rozbila o zárubeň za hlavou neznámého a vychrstla na komisaře tekutý oheň. Jeden z policistů, kterého plameny zachvátily od hlavy až k patě, zoufale křičel.

S hlasitým praskotem vzplál závěs na vzdálenějších dveřích. Nebohý komisař se svíjel na podlaze ve snaze uhasit plameny.

„Zabte ho!“ zavřeštěł Lišák a ukázal na mě.

Němý vytáhl ruku s pistolí. Jedinou záchranou byly dveře, na něž mi ukazoval neznámý, a já se k nim vrhl s hlavou vraženou mezi rameny. Zazněł výstřel. Na tváři jsem ucítil horký závan kulky – olovo roztráštilo kus zárubně krok přede mnou.

Dveře nebyly zamčené a já se doslova vyvalil z místnosti. Neznámý mi byl v patách. V ruce měl ještě jednu lampu. Otočil se, švihnul s ní o práh, a ve dveřích rázem zakroužily veselé žluté plameny.

„Věř mi!“ křikl neznámý a táhl mě nějakou chodbou. Běželi jsme o překot skrz jakési místnosti zavalené polštáři a zastavěné stoly, proletěli jsme úzkou chodbičkou, až jsme se dostali do prostorné kuchyně... Pak znovu chodba, schody... Neznámý mě nejdřív táhl za ruku jako dítě, ale potom mě pustil před sebe a hnál se mi v patách, při tom mě směřoval výkřiky, jako bych byl kůň. Konečně jsem rozrazil dveře a div jsem se nepřekotil, když jsem se ocitl na maličké prkenné verandě. Ucítíl jsem závan teplého květnového vánku a smrad z žumpy, která byla někde opodál.

Obrátil jsem se k neznámému, jenže ten byl pryč. Rychle jsem se vrátil ke dveřím a nahlédl jsem dovnitř, ale neviděl jsem nic kromě dlouhé prázdné chodby, jíž jsme právě proběhli.

Odkudsi z hloubi domu ke mně doléhal zvuk přibližujícího se dusotu. A pak zazněl krátký výkřik: „Za ním!“

Ať jde k čertu! A vůbec, proč mě začal zachraňovat v tak nevhodnou chvíli? Chybělo už jen jediné – aby mě měli za viníka požáru. Ke všemu minimálně jeden policista zahynul... Ďas aby to spral... A kdo ví, jestli přežil komisař, protože jestli ne... Malér... Co jsem komu udělal, že se na mě pověsil...

V duchu jsem zasypal neznámého v bílé sváteční vyšyvance nadávkami a běžel jsem nazdařbůh,

hlavně co nejdál od toho smolného doupěte gal-
lerky.

Ti lotři se sotva mohli tak rychle dozvědět, kdo
jsem a kde bydlím, ale opatrnost ještě nikomu ne-
uškodila. Dřív než jsem vešel do svého bytu, obhlédl
jsem pozorně dveře a zámek... Seběmenší škrábane-
ček by mě přiměl k ostražitosti. Vždyť ten chlápek
znal mé jméno a to je patrně největší záhada z těch,
které se této noci přihodily.

Ale ne, všechno je v pořádku. Potichu jsem otočil
klíčem v zámku.

Dveře se otevřely. Zavanul ke mně známý pach
bytu, jemuž jsem už téměř přivykl: knihy, starý ná-
bytek, moje mýdlo... Navíc jsem přišel o zbraň, ač-
koli to není to nejhorší. Potichu vcházím dovnitř,
dvakrát se ohlížím na schodiště, abych se pře-
svědčil, že mi nikdo znenadání nevyskočí za zády.
Odstupuji ode dveří a zaposlouchám se. Ticho, pří-
šeří. Nehlučně zavírám dveře na zástrčku a mířím
k sekretáři v předpokoji. V jedné ze zásuvek nahma-
tám nabitou pistoli.

Spěšně obhlížím jedinou místnost, jídelnu a toa-
letu: nikde nikdo.

Sklápím zbraň a opatrně vracím zpět natažený
kohoutek, když vtom mě nečekaný zvuk za zády do-
nutí zprudka se otočit, namířit pistoli a kohoutek
znovu natáhnout. Ale je to jen okno: nejspíš jsem
ho zapomněl zavřít, a tak teď v průvanu bouchlo
jedno jeho křídlo.

Několik stearinových svíček dávalo pokoji nejen

světlo, ale přidávalo mu i na útulnosti. Shodil jsem vysoké boty, kabátec i košili a citelně se mi ulevilo. Vodu jsem si neohřál, umyl jsem se studenou. Okamžitě zrůžověla od smyté krve, ale když jsem na sebe pohlédl do zrcadla, nic hrozného jsem na obličeji nespatriil. Nos mi trochu opuchl, ale nebyl zlomený. Přední zub se mi viklal, dobře že mi ho nevyrazili. Rozseknutá kůže na lícni kosti a tváři, rozbitý ret... Taký mě bolel krk, to bylo dost nepříjemné.

Oblékl jsem si hedvábný župan. Pak jsem se vrátil do pokoje a vyndal jsem z barové skřínky lahev docela ucházející skotské. Cmrndnul jsem trochu zlatavé tekutiny do sklenky a uvelebil jsem se v křesle. V nejbližší půlhodině jsem se nechystal hnout z místa. A pak půjdu spát. Tenhle den vskutku nebyl jednoduchý.

Měl jsem dojem, jako by někdo potichoučku zaťukal. Ztuhl jsem. Zdálo se mi to? Ticho. Nejspíš ano. Lokl jsem si silného lahodného nápoje vonícího mořem a rašelinou. Znovu zaťukání, teď už hlasitější. Není pochyb. Postavil jsem sklenku na podlahu a vrátil jsem se k barové skřínce. Odemkl jsem tajnou skryš a vyklopil jsem malý stolek, na němž bylo upevněno osm různých pistolí. Vzal jsem dvě dragounské s šestihrannými hlavními a natáhl jsem oba kohoutky. Jednu z pistolí jsem si zastrčil za pásek a s druhou připravenou k výstřelu jsem se vydal ke dveřím.

Někdo znovu zaťukal.

V dubových dveřích, zrovna v příhodné výšce, byl suk, do nějž jsem předvídavě zavrtil šroubek. Chytil jsem za něj, vytáhl souček a skrz otvor jsem vykoukl na schodiště. I přes slabé osvětlení, které poskytovala petrolejová lampa, jsem měl dobrý výhled: nikde nikdo. Ještě chvíli jsem stál s okem přilepeným k otvoru – žádný pohyb ani zvuk. Odtrhl jsem se ode dveří, pohrával jsem si v ruce se součkem a snažil jsem se přijít aspoň na něco, když tu náhle někdo opět zaklepal na dveře. Bleskově jsem se vrhl k otvoru, ale za dveřmi jsem stále nikoho neviděl. Ťukání se ozvalo znovu, teď už naléhavěji.

Vytáhl jsem druhou pistoli a na půl kroku poodstoupil ode dveří. Nejdřív jsem potichouнку odsunul zástrčku, pak jsem trhl klikou k sobě. Dveře se sotva pootevřely, když už jsem oběma pistolemi mířil do škvíry mezi nimi a zárubní, připravený provrtat kulkou hlavu každému, kdo by si náhodou usmyslel sem vtrhnout. Ale hlavně obou pistolí zíraly do prázdnoty.

Na okamžik jsem se zarazil ve snaze přijít téhle záhadě na kloub. Přiznávám, že mi jako mráz po zádech proběhla jakási až mystická obava.

„Jsem tady, pane Bílý.“

Překvapením jsem div nevystřelil do sousedových dveří. Hlas se ozýval zdola a patřil šlachovitému chlapíkovi, který se vzrůstem mohl rovnat zhruba osmiletému dítěti.

„Ach bože... Táhni odsud!“

Zamýšlel jsem s rozhodností zabouchnout dveře, jenže trpaslík stihl do mezery vrazit botu.

„Hraběnka mě uhání, pane Bílý. Ta záležitost je delikátní...“

„Žádné zprávy pro hraběnkou nemám, přesně takhle jí to vyříd!“ pootevřel jsem o kousek dveře, aby mohl stáhnout nohu, ale pidimužíka ani nena-
padlo toho využít.

„Ale mně se doneslo, že jste byl v Jámě,“ pronesl jízlivě.

Rozvzteklej takovou drzostí jsem dveřmi přirazil trpaslíkovu nohu tak silně, jak to šlo, a navíc jsem mu na ni dupl.

Liliput zavyl bolestí a snažil se nohu vysvobodit.

„A já jsem slyšel, že tady za rohem bydlí dobrý doktor,“ procedil jsem mezi zuby. „Chceš se s ním seznámit?“

Dořekl jsem to a povolil dveře, v tom okamžiku nezvaný host upadl na podlahu a chytil se za kotník.

„Co a od koho jsi slyšel, skrčku?“

„Vozkové...“ zakňučel liliput. „O ničem jiném se nemluv! Že někdo dneska spálil Lišákovo doupě.“

„Tak přece jen spálil?“ optal jsem se. „Nebo jsi chtěl říct – podpálil?“

„No, když je pán tak háklivý na slova, tak zatím nespálil, protože to tam doteď hoří...“ odpověděl trpaslík a stále si mnul kůstky na noze. „Ačkoli i tak je to jasné – zář je vidět z každé střechy.“

Mimoděk jsem polkl. Kdovíproč jsem nepochyboval, že za viníka označí právě mne.

„Tak to takhle vyříd hraběnce: došlo k požáru. Zapůsobila vyšší moc, krucinál fagot...“ a zabouchl jsem dveře.